

Kanaánská žena

Dav se snažil ukamenovat Ježíše kvůli jeho slovům, a ne kvůli zázrakům, které konal „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od svého Otce; pro které z těchto děl mě ukamenuješ? Židé odpověděli a řekli mu: Neukamenujeme tě za žádné dobré dílo, ale za rouhání; protože jako člověk se stanete Bohem sám sobě“ (Jan 10:32-33).

Kanaánská žena

“Poté, co vyčítal farizeům, že si mysleli, že služba Bohu se rovná následování lidských tradic (Marek 7: 24–30), odešel Ježíš a jeho učedníci do zemí Tyru a Sidonu. Evangelista Lucas objasňuje, že v cizích zemích vstoupil Ježíš do domu a nechtěl, aby věděli, že tam byl, nicméně nebylo možné se skrýt. Řecká žena, syro-féničanka krve, která měla dceru posedlou nečistým duchem, když ji uslyšela o Ježíši, začala ji prosit, aby ze své dcery vyhnala ducha, který ji trápil. „Žena, jejíž dcera měla nečistého ducha, když o něm uslyšela, šla a vrhla se mu k nohám“ (Mk 7,25).

Evangelista Matthew popsal, že žena opustila sousedství a začala plakat slovy:

– Pane, Synu Davidův, smiluj se nad mnou, že moje dcera je bídne démonizovaná! Ale navzdory prosbám se zdálo, že ji Ježíš neslyší.

Na rozdíl od mnoha jiných, kteří slyšeli o Ježíši, kanaánská žena prohlásila jedinečnou pravdu: – „Pane, Synu Davidův, smiluj se nade mnou ...“.

Žena nekřičela pro kouzelníka, čaroděje, léčitele, zázračného pracovníka, lékaře atd., Ale křičela pro syna Davidova.

Zatímco izraelské děti si kladly otázky, zda je Kristus skutečně synem Davidovým, synem Božím, kanaánská žena vykřikla plná jistoty: – „Pane, Synu Davidův ...“, což je zvláštní jistota ve srovnání se spekulacemi davu „Celý zástup byl ohromen a řekl:, Není to Syn Davidův? ‘ (Mt 12:23).

Bůh v písmech slíbil, že Mesiáš bude Davidovým synem, a Izraelci se těšili na jeho příchod. Bůh slíbil, že Davidův potomek podle těla postaví dům pro Boha a nad všemi královstvími bude založeno izraelské království (2 Sam 7:13, 16). Stejně prorocství však jasně ukázalo, že tento potomek bude Božím Synem, protože sám Bůh bude jeho Otcem a potomek jeho Synem.

„Budu jeho otcem a on bude mým synem; a jestliže se dopustím přestupku, potrestám ho lidskou hůlkou a pruhy lidských synů “(2 Sam 7:14).

I když se narodila v Davidově domě, protože Marie byla Davidovým potomkem, zákoníci a farizeové Mesiáše zavrhli. Ačkoli Písma jasně ukázala, že Bůh má Syna, nevěřili v Krista a odmítli možnost, že Bůh má Syna „Kdo vystoupil do nebe a sestoupil? Kdo zavřel větry v pěst? Kdo vázal vodu na oblečení? Kdo ustanovil všechny konce země? Jak se jmenuješ? A jak se jmenuje tvůj syn, pokud to víš? “ (Př 30: 3).

Tváří v tvář Ježíšově otázce: „Jak se říká, že Kristus je syn Davidův?“ (Lk 20:41), jeho žalobci nebyli schopni odpovědět, proč David prorocky nazýval svého syna Pánem, pokud je na dětech, aby si ctily rodiče, a ne rodiče dětem (Lk 20:44), ale co ta cizí žena slýchání o Kristu stačilo k závěru, že Kristus byl Boží Syn, kterého David nazval Pánem.

Nyní, i když byla cizinka, žena slyšela o Kristu a informace, které se k ní dostaly, ji vedly k závěru, že Kristus je slíbený Mesiáš, Semeno Davida „Aj, přicházejí dny, praví Hospodin, když vzbudím spravedlivou větev Davidovi; a bude králem, bude kralovat a jednat moudře a bude vykonávat soud a

spravedlnost v zemi “(Jer 23: 5).

Kvůli ženskému pláči byli učedníci znepokojeni a požádali Krista, aby ji poslal pryč. Tehdy Ježíš odpověděl učedníkům slovy Byl jsem poslán pouze ke ztraceným ovcím izraelského domu.

Přesto, že byl v cizí zemi, Ježíš zdůraznil, jaké je jeho poslání „Přišel pro své a jeho ho nepřijali“ (Jan 1:11); “Ztracené ovce byly mým lidem, jejich pastýři je zmýlili, do hor je odvrátili; chodili z kopce na kopec a zapomněli na své místo odpočinku “(Jer 50: 6).

Když Izraelci zapomněli na ,místo svého odpočinku ‘, Bůh poslal jejich Syna, narozeného ze ženy, aby jim oznámil:

„Pojďte ke mně všichni unavení a utlačovaní a já vám dám odpočinek“ (Mt 11,28);

„O svém Synu, který se narodil z Davidových potomků podle těla“ (Římanům 1: 3).

Když svolal svůj lid a řekl: – Pojďte ke mně, všichni unavení a utlačovaní, Ježíš se identifikuje jako splnění toho, co bylo předpověděno ústy Jeremjáše.

Mesiášův lid ho zavrhl, ale kenaanská žena přistoupila k Ježíši a klaněla se mu:

– Pane, pomoz mi!

Evangelista Matthew objasňuje, že žena žádala Krista o pomoc, a proto ho uctívala. Protože vykřikl:

– Pane, pomoz mi! Žádostí ženy bylo uctívat Davida.

Když žena uslyšela o Ježíši, věřila, že je Davidovým synem, a zároveň věřila, že Kristus je Boží Syn, protože ho uctívala a prosila o pomoc. Evangelista objasňuje, že akt, kdy byl Kristus požádán, aby mu daroval osvobození jeho dcery od toho

strašného zla, pro muže něčeho nemožného, □□představoval uctívání.

Uctívání té ženy zjevně nemělo žádný účinek, jak řekl Ježíš: – Není dobré vzít dětský chléb a hodit ho štěňátkům. Kristova reakce na ženu byla doplňkem Kristovy reakce na učedníky.

Záznam evangelisty Marka dává přesný význam Kristovy věty: „Nechte nejprve uspokojit děti; protože není vhodné brát dětský chléb a házet ho štěňatům “(Marek 7:27). Ježíš zdůrazňoval, že jeho mise souvisí s izraelským domem a jeho péče by byla srovnatelná s činem rodinného muže, který bere chléb svým dětem a dává ho štěňátkům.

Odpověď kanaánské ženy je překvapivá, protože ve srovnání se psy nejednala příjemně a odpovídá: – Ano, Pane, ale štěňata také jedí drobky, které spadnou ze stolu jejich pánů. Potvrzuje, co jí Ježíš řekl, ale zdůrazňuje, že nehledala jídlo pro své děti, ale drobky, které patří štěňátkům.

Pro tu ženu stačila drobenka ze stolu Syna Davida k vyřešení jejího problému. Ukázala, že neměla v úmyslu vzít chléb dětem, které měly právo účastnit se stolu, ale drobek, který spadl ze stolu Davida, stačil.

Tehdy mu Ježíš odpověděl: Ó ženo, tvá víra je skvělá! Nechte to udělat za vás, jak si přejete. A od té hodiny byla dcera té ženy zdravá.

Je důležité si uvědomit, že kanaánské ženě bylo věnováno pozornost proto, že věřila, že Kristus je Božím vyslancem, synem Davida, Pána, a ne proto, že by Ježíše pohltila situace zoufalé matky. Není to zoufalství otce nebo matky, které přiměje Boha, aby přišel lidem na pomoc lidem, pro Krista, když četl Písma v proroku Izaiášovi, který říká „Duch Páně je na mně...“, řekl: „Dnes se toto Písmo naplnilo ve vašich uších“ (Lukáš 4:21), a dal jasně najevo, že to je důvěra v Boha, která pohne rukou Boží, protože tam bylo bezpočet vdov potřebný v Jeruzalémě byl Elijah poslán do domu cizí vdovy.

Protože? Protože tato obyvatelka města Sarepta de Sidom poznala, že Eliáš byl prorok, a navzdory své potřebě, která hraničila se zoufalstvím, projevila svou důvěru v Boha tím, že poslechla slovo proroka (Lukáš 4:25–26).

Svědectví Písma

Mnoho lidí, kteří následovali Krista, mělo podobné potřeby jako kanaanská žena, avšak tato matka vyčnívala z davu tím, že rozeznávala dvě základní pravdy:

1. že Kristus byl Syn Davidův, a;
2. Boží Syn, Pán.

Ačkoli byl Kristus poslán ke ztraceným ovcím izraelského domu, ohlašoval evangelium a činil mnoho zázraků, považovaly děti Izraele Ježíše Krista pouze za dalšího proroka „Některí, Jan Křtitel; další, Elias; a další, Jeremiah, nebo jeden z proroků“ (Mt 16,14).

Jákobovy děti neuznaly Ježíše jako Božího vyslance, syna člověka, a proto Kristus oslovil své učedníky: – „A ty, kdo říkáš, že jsem?“. Tehdy apoštol Petr učinil nádherné přiznání (připustil), že Kristus je Syn živého Boha.

Protože Židé neviděli, že Kristus je zaslíbený Mesiáš, přestože měli v rukou Písmo, pravé svědectví Boží o Jeho Synu, Ježíš svým učedníkům nařídil, aby tuto pravdu nikomu nevyhlašovali.

„Potom přikázal svým učedníkům, aby nikomu neřekli, že je Ježíš Kristus“ (Mt 16,20).

Proč Ježíš nechtěl, aby učedníci prohlásili, že je Kristus?

Protože Ježíš chtěl, aby v něj lidé podle Písma věřili, protože oni jsou ti, kteří o Něm svědčili. Je to proto, že

Ježíš dává jasně najevo, že: nepřijal svědectví lidí a kdyby svědčil sám o sobě, jeho svědectví by nebylo pravdivé „Svědčím-li sám o sobě, mé svědectví není pravdivé“ (Jan 5:31) a že svědectví od Otce (z Písma) bylo pravdivé a dostatečné „Je tu další, kdo o mně svědčí, a vím, že jeho svědectví o mně je pravdivé“ (Jan 5:32).

I když chápeme, že Jan Křtitel svědčil o Kristu, jeho svědectví bylo svědectvím pravdy „Poslali jste posly k Janovi a on svědčil o pravdě“ (Jan 5:33), tedy všechno, co řekl Křtitel, přímo souviselo s Písmem, protože pravdou je pouze Boží slovo (Jan 17:17).

Nyní Ježíš nechtěl, aby jeho učedníci prozradili, že je Kristus, protože nepřijímá svědectví od lidí (Jan 5:34), než měl větší svědectví, svědectví Otce a všichni lidé musí věřit ve svědectví, že Bůh zaznamenáno o Jeho Synu v Písmu „Prozkoumáváte Písma, protože si myslíte, že v nich máte věčný život, a svědčí o mně“ (Jan 5:39).

Víra v Boha nevyplývá ze zázraků, před svědectvím, které proroci oznamovali o pravdě (Jan 4:48). Vyprávění „zázraků“ není důkazem pravdy. Apoštol Petr objasňuje, co je svědkem:

„Ale slovo Hospodinovo zůstává navždy. A toto je slovo, které bylo mezi vámi evangelizováno “(1. Petra 1:25).
Svědčit znamená mluvit Boží slovo, mluvit to, co říká Písmo, a oznamovat lidem, že Kristus je Boží Syn.

V dnešní době se mnoho lidí zaměřuje na lidi a zázraky, které vykonávají, ale Bible jasně ukazuje, že služba apoštolů nebyla založena na zázrakech, ale byla založena na slově. První Petrova řeč vystavila obyvatele Jeruzaléma svědectví Písma (Skutky 2:14-36). I poté, co se chromý muž uzdravil u dveří chrámu, pokáral své posluchače, aby nebyli ohromeni zázračným znamením (Sk 3:12), a poté vysvětlil svědectví Písma (Sk 3:13 – 26) .

Když Židé ukamenovali Štěpána, byl jako Jan Křtitel a vydával

svědectví o pravdě, tj. Vykládal svědectví, které Bůh vydal o svém Synovi, a ohlašoval Písmo rozzlobenému davu (Sk 7:51 – 53).

Pokud by Stephen počítal zázračná znamení, nikdy by nebyl ukamenován, protože odmítnutí lidí je ve vztahu ke slovu evangelia a ne ve vztahu ke zázračným znamením (Jan 6:60). Dav chtěl ukamenovat Ježíše kvůli jeho slovům, ne kvůli zázrakům, které konal.

„Ukázal jsem ti mnoho dobrých skutků od svého Otce; pro které z těchto děl mě ukamenuješ? Židé odpověděli a řekli mu: Neukamenujeme tě za žádné dobré dílo, ale za rouhání; protože jako člověk se stanete Bohem sám sobě “(Jan 10:32-33).

Mnozí viděli zázrak, který Kristus provedl pro kanaanskou ženu, ale zástup, který ho následoval, nevyznal, že Ježíš je Syn Davidův, jako když to slyšela o věčném Slově, slovu Páně, které zůstává navždy. Obyvatelům Izraele bylo dáno naslouchat Písmu, ale chybělo jim kanaánské ženě, která, když slyšela o Ježíši, vzdala uznání a zvolala na Syna Davidova a klaněla se mu.

Rozdíl ženy spočívá ve skutečnosti, že slyšela a věřila, zatímco zástup, který následoval Krista, viděl zázraky (Mt 11,20-22), zkoumal písma (Jan 5,39) a mylně dospěl k závěru, že Ježíš byl pouze Prorok. Odmítli Krista, aby neměli život (Jan 5:40).

V kanaánské ženě „Byl jsem hledán od těch, kteří o mě nežádali, byl jsem nalezen od těch, kteří mě nehledali; Řekl jsem národu, který nebyl pojmenován po mně: Tady jsem. Tady jsem “(Iz 65: 1).

Nyní víme, že (víra přichází nasloucháním) a naslouchání Božím slovem a to, co žena slyšela, stačilo k tomu, aby uvěřila „Jak tedy budou vzývat toho, v něhož nevěřili? A jak věří v toho, o kterém neslyšeli? a jak to uslyší, když nemá kdo kázat? “ (Řím

10:14). Každý, kdo slyší a věří, je požehnaný, protože sám Ježíš řekl: „Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě viděl, Thomasi, uvěřil jsi; požehnaní jsou ti, kteří neviděli, a přesto uvěřili.“ (Jan 20:29).

Jak kanaánská žena uvěřila, spatřila Boží slávu „Ježíš mu řekl: „Copak jsem ti neřekl, že když věříš, uvidíš Boží slávu?“ (Jan 11:40), na rozdíl od izraelského lidu, který očekával, že uvidí nadpřirozeno, aby uvěřili „Řekli mu: „Jaké znamení tedy děláš, abychom ho viděli a věřili v tebe? Co to děláš?“ (Jo 6:30).

Nyní se Boží sláva zjevuje tváří v tvář Kristu, nikoli zázračnými operacemi „Protože Bůh, který řekl, že světlo září z temnoty, září v našich srdcích, pro osvětlení poznání slávy Boží, tváří v tvář Ježíši Kristu“ (2Ko 4: 6). Zachrání to jas tváře Pána, který skryl svou tvář před domem synů Izraele „A já budu čekat na Hospodina, který skrývá svou tvář před domem Jákobovým, a budu na něj čekat“ (Iz 8:17; Ža 80: 3).

Kanaánské ženy bylo věnováno proto, že věřila, ne proto, že položila Ježíše ke zdi, nebo proto, že ho vydírala slovy: – Pokud mi neodpovíš, roztrhám Písma. Před udělením propuštění své dcery žena už věřila, na rozdíl od mnoha, kteří chtějí uvěřit zázračným činům.

Co se kanaánská žena dozvěděla o Kristu? Nyní, pokud víra přichází skrze slyšení a slyšení skrze slovo Boží. To, co kanaánská žena slyšela, nebylo svědectví zázraků nebo to, že někdo slavný byl obrácen. Slyšení, že někdo dosáhl zázraku, nebo čtení transparentu, který říká, že dosáhl milosti, nepřinutí člověka otevřeně přiznat, že Kristus je Syn Davidův!

Svědectví, které vytváří víru, pochází z Písma, protože jsou to svědectví Kristova. Říci, že umělec byl obrácen nebo že někdo opustil drogy, prostituci atd., Není zákonem a zapečetěným svědectvím mezi Kristovými učedníky. Prorok Izaiáš má jasno: „K zákonu a ke svědectví! Pokud nemluví podle tohoto

slova, je to proto, že v nich není světlo “(Iz 8,20).

Svědectví je charakteristickým znakem církve, nikoli zázračnými znameními, protože sám Kristus varoval, že falešní proroci budou konat znamení, prorokovat a vyhánět démony (Mt 7,22). Ovoce, které vychází z rtů, to znamená, že svědectvím je rozdíl mezi pravým a falešným prorokem, protože falešný prorok přijde maskovaný jako ovce, takže je není možné podle skutků a vzhledu identifikovat (Mt 7,15) -16).

„Kdokoli ve mě věří podle Písma“, je to stav, který stanovil Kristus, aby v lidech bylo světlo „Kdokoli ve mě věří, jak říká Písmo, z jeho lůna poteče řeka živé vody“ (Jan 7:38), protože Kristova slova jsou Duch a život (Jan 6:63), neporušitelné semeno a pouze takové semeno klíčí nový život, který dává právo na věčný život (1. Petra 1:23).

Kdokoli věří v Krista jako Syna Davida, Pána, Syna živého Boha, už není cizincem ani outsiderem. Nebude žít na drobky, které spadnou ze stolu svého pána, ale stal se občanem svatých. Stal se účastníkem Boží rodiny „Jakmile už nejste cizí nebo cizí, ale spoluobčané se svatými a Boží rodinou“ (Ef 2,19).

Kdokoli věří v Syna Davida, věřil v potomka zaslíbeného Abrahamovi, proto je požehnán jako věřící Abraham a účastník všech výhod slíbených Bohem skrze jeho svaté proroky, protože vše, co proroci psali, psalo o Synovi (Jan 5:46–47; Heb 1:1–2).

Kas tiki, gali viską daryti su Dievu „Kas tikėjimu užkariavo karalystes, vykdė teisumą, vykdė pažadus, uždarė liūtų burną, užgesino ugnies stiprybę, pabėgo nuo kalavijo krašto, išsilpnumo pasisėmė stiprybės, mūšyje, kuriame kovojo, sudėjo kariuomenę. nepažįstami žmonės. Moterys mirusiuosius gavo prisikėlusios; kai kurie buvo kankinami, nepriimdami jų išlaisvinimo, siekdami geresnio prisikėlimo; Kiti patyrė niekinimus ir rykštes, netgi grandines ir kalėjimus. Jie buvo

užmėtyti akmenimis, pjaustomi, teisiame, nužudyti kardų; jie vaikščiojo apsirengę avių ir ožkų odomis, bejėgiai, varginami ir netinkamai elgėsi (dėl kurių pasaulis buvo nevertas), klaidžiojo po dykumas, kalnus ir per žemės duobes bei urvus. Ir visa tai, turėję tikėjimo liudijimą, nepasiekė pažado, kad Dievas mums pateiktų ką nors geresnio, kad be mūsų jie nebus išstobulinti "(Hbr 11:33–40)